

beteekenissen heeft, naarmate God als onderwerp of als voorwerp van de kennis wordt opgevat: de kennis van God, als de kennis, die God heeft (van zich zelve en van de wereld), en de kennis, die iemand heeft aangaande God. Beide beteekenissen van de *γνώσις τοῦ Θεοῦ* worden in den Bijbel gevonden ⁴²⁾. Denkt U echter eenen theoloog, die tal van boeken over zijne wetenschap schrijft, maar dit onderscheid niet merkt en doet alsof beide: de kennis die God heeft en de kennis die iemand heeft aangaande God, op hetzelfde neerkwam. Zou niet de theologie van zoo iemand noodzakelijk duister moeten zijn?

Op eene dergelijke wijze nu onderscheidt Plato, naar de meening van Drews, niet den tweeeërlei zin, die er kan zijn in de uitdrukking: *het begrip van het zijn*. Hij verwisselt, volgens hem, het begrip van den wijsgeer aangaande *zijn* en *het zijn zelf* als begrip, zooals het idealisme het zich denkt. „Der Begriff, den der Philosoph vom Sein hat, ist nach Plato zugleich der Begriff, den das Sein selbst hat, oder der es vielmehr ist, das Sein als Begriff, die Identität des Seins und des Begriffs: der Begriff des Seins ist das Sein des Begriffs. — „An dieser Identität aber hängt das Schicksal der ganzen Platonischen Philosophie“ ⁴³⁾. Ik zal hier natuurlijk niet met U nagaan, of deze verwisseling bij Plato inderdaad bestaat, en wel onbewust, omdat hij het onderscheid niet opmerkt, zooals Drews, indien ik hem recht versta, bedoelt. Is Plato zich van de onderscheiding wél bewust, maar identificeert hij beide beteekenissen, omdat hij meent dat ze inderdaad identiek zijn: ik denk het zijn, dus is het zijn: het denken van het zijn is het zijn van het zijn, — dan kan in die verwisseling de grond van de duisterheid van Plato's philosophie niet worden gevonden.